

HVERNIG NÁUM VIÐ TIL KVENNA?

Þetta er ekki nein smáspurning. Ég vil umbreyta henni á þann veg að við sprjum okkur: Náum við til kvenna?

Hver og ein ykkar verður að spryrja sig að því. Þar sem ég er skóla- og heilsugæsluhjúkrunarfræðingur vinn ég mikið með fólk og ég finn að míin áhrif eru mikil og nota ég þau á besta veg til að vinna að jafnrétti kynjanna. Gallinn við áhrifin í vinnunni er að þau eru frekar seinvirk og illa mælanleg. Því ætla ég bráðum að segja ykkur eina af mínum hugmyndum. Niðurstöður síðustu kosninga sýna að við náðum ekki til jafnmargra kjósenda og áður og hljótum við að spryrja okkur hvort eitthvað sé að okkar baráttuaðferðum, eða eignum við að segja, hvað sé að kjósendum. Nei, það er ekki hægt nema í gríni.

En hvað er það þá sem veldur? Skýringarnar eru margar og ætla ég ekki að fara svo mikið inn á þær heldur að koma með hugmynd um hvernig við getum náð til fólks og vakið almenning til vitundar um mikilvægi baráttu fyrir jafnrétti kynjanna.

Hugmyndin góða er sú að við eignum að gefa út bók. Hún á að vera meðalþykk, ekki má letrið vera of smátt, hún verður að vera myndskreytt og fyrir alla muni skemmtileg. Bókin verður samtalsbók og byggist upp á viðtölum við fólk sem er hlynnt baráttunni fyrir jafnrétti kynjanna og í henni verða sögur, sannar eða lognar, sorglegar og skemmtilegar, þar sem þetta fólk kemur okkur inn í sinn veruleika og gefur okkur Íslendingum kannski hlutdeild í leyndardómum sínum.

Við Íslendingar erum margbúin að sanna að við erum mikil bóka- og blaðaþjóð og með eindæmum dugleg við að skyggast inn í veröld annarra og kalla sumir þetta forvitni. Ég er ekki alltaf sammála því, þetta má jú kallast meðtekning með náunganum og/eða að við finnum okkur lífsfyllingu í lífslýsingum viðkomandi frásagnaraðila. Jæja, nú vitið þið mitt tromp og þá vantar bara hugmyndir um hverjar/hverjir eiga að láta ljós sitt skína.

Af því að ég er nú einu sinni komin með orðið þá langar mig að vitna í viðtal við sálfræðing sem birt var í síðasta tölublaði Veru. Þar segir Ástþór Ragnarsson m.a. að hann haldi að karlmenn séu ekki síður tilfinningaverur en konur, þeir tjái tilfinningar sínar hinsvegar á annan hátt en þær og þess vegna verði oft misskilningur á milli kynjanna. Aðeins tveimur dögum eftir að ég las þetta hélt eldri læknir, sem ég get sagt að sé yfir meðallagi karlrembusvín, þessu sama fram og er ég viss um að hann hefur hvorki haft þetta úr Veru né frá sálfræðingi. Þessa skoðun hef ég einnig lengi haft og eignum við að nýta okkur hana er við erum með áróður. Hann segir enn fremur að á meðan konur tjá sig meira með orðum tjái karlarnir sig meira með athöfnun. Svo mörg voru þau orð.

Ég má til með að segja ykkur einnig smá sögu sem ég heyrði nýlega. Kunnur Íslendingur sem var að koma frá Ameríku sagði kunningja sínum þá sögu að nú væri kaninn kominn með eina delluna í viðbót. Í dag sé allt í sambandi við fjölskylduna „in“ og nýjasti „gúrúinn“ þar væri einhver Grey. Hann sem var víst ekki fyrir svo löngu fjölskylduráðgjafi með venjulegar tekjur klífur nú upp listann yfir þá sem hafa látið ameríkska

drauminn rætast og er að verða margmilljóner af því að halda fyrirlestra um mikilvægi fjölskyldunnar. Hann er víst búinn að gefa út bók sem stefnir í að verða „bestseller“ og heitir, ef ég man rétt, „Man is Mars, Woman is Venus“. Innihaldið og rauði þráðurinn í þessari bók er það hvernig maður og kona eru ólík og að það sé engin tilviljun að við séum sköpuð ólík því við eigum að upphefja hvert annað. Hann segir að ef við ætlum að breyta einhverju í sambandi við vandamál í fjölskyldu verðum við að byrja á tveimur grunneiningum hennar, þ.e. hjónunum. Í miðni vinnu sem skólahjúkrunarfræðingur er ég alltaf að fást við börnini og kemur fjölskyldan, það er pabbi og mamma, mikið við sögu.

Um annan áróður ætla ég ekki að hafa fleiri orð, nema að ég rek kvennapólítík allan daginn og hlakka til þegar allir synir mínr hafa fengið kosningarétt og þora að segja mér hvað þeir kusu.

Guðrún Vignisdóttir.